

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔτος τρίτον τοῦτο εἶναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθηναί.

Χίλια ὀκτακόσια ὀγδοήντα ἔξη,
εἰς αὐτὸ τὸ χρόνον καί τι θὰ μᾶς τρέξη.

Ὁ Ρωμικός τὴν ἐβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεδαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχομαι, — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ ἴστας Ἐπαρχίας — καὶ ἴστω Ἐξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μίση — δεκαπέντε καὶ ἴστω χέρι.
Ἄλλ' ἔδω συνδρομηταί — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαί — ἀποστέλλονται σ' ἑμέ.
Μὲς ἴστων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμικός μας μιὰ δεκάρα.

Δέκα καὶ τέσσαρες τοῦ Ἰουνίου,
τοῦ Ἐλισσαίου μας καὶ Μεθοδίου.

Ἑκατὸν εἴκοσι τρία,
κι' ὄλ' ἀνάλατά καὶ κρύα.

Πάει κι' ἡ βουλή...
ὦρα τῆς καλῆς.

Πάει κι' ἡ βουλή μας τούταις τῆς ἡμέραις...
τέλειωσε μὲ μούντζαις κι' ἄρχισε μὲ ξύλο...
ἔφυγαν τοῦ ἔθνους οἱ κλεινοὶ πατέρες,
κι' ὕλη πιά δὲν θάχη τοῦ Ρωμικοῦ τὸ φύλλο.
Πάει κι' ἡ βουλή μας, ἔφυγε κι' ἐκείνη,
καὶ καὶ μὲ μεγάλο ἴστων Ρωμικὸ ἀφίνει.

Πάει κι' ἡ βουλή μας καὶ ἡ φασαρία,
ἡ Ροζοῦ δὲν εἶναι εἰς τὰ θεωρεῖα,
δὲν ἀκούεις κρότους ἴστης βουλής τὸ βῆμα,
ἔπαυσε ἡ τρέλλα, ἔπαυσε ἡ λίμα,
καὶ ἡ γῶ φρικώδης ἐπαναλαμβάνει
τοῦ Κομνα τοὺς λόγους καὶ τοῦ Δεληγιάννη.

Πάει κι' ἡ βουλή μας... θρήνησον, Ἑλλάς!
ἴστως συζητήσεις ὁ καιρὸς περνᾷ,
κι' οὔτε κἂν ὁ Ράλλης κι' ὁ Ζυγομαλάς
γιὰ τοῦ Θεωράκη λὲν τὰ πσινα.
Πᾶν κι' οἱ συνωμόται τοῦ Ντεληφουσέκη,
καὶ κανεὶς πλεκτάνας κατ' αὐτοῦ δὲν πλέκει.

Πάει κι' ἡ βουλή μας γιὰ νὰ ἡσυχάση
ἀπὸ τόσους κόπους καὶ πολλὴ δουλειά...
ἴστω ζε νι θ τῆς δόξης μόλις εἶχε φθάση,
ἴστω λαιμὸ τῆς μόνῃ ἔβαλε θηλειά.
Καὶ τὰ δρό τῆς μάτια ἔβγαλε μονάχη...
ποῖδς ἐκαρτεροῦσε τέτοιο τέλος νᾶχη;

Μὲ τοὺς νέους νόμους ἡ πτωχὴ ἐχάθη
καὶ γυρεύει τώρα μέλλοντα σωτήρα,
καὶ μετανοοῦσα γιὰ τὰ τόσα λάθη,
δέρνεται καὶ κλαίει τὴν κακὴ τῆς μοῖρα.
Κλαίει τὸ Ταμεῖον, κλαίει τὸ ρουσοφέτι,
κι' ὁ Δουζίνας φεύγει μὲ πολὺ σεκλέτι.

Πάει κι' ἡ βουλή μας τούταις τῆς ἡμέραις...
τέλειωσε μὲ μούντζαις κι' ἄρχισε μὲ ξύλο...
ἔφυγαν τοῦ ἔθνους οἱ κλεινοὶ πατέρες,
κι' ὕλη πιά δὲν θάχη τοῦ Ρωμικοῦ τὸ φύλλο.
ἴστω κακὸ μεγάλο!.. πάει κι' ἡ βουλή...
κατευόδιο σ' ὄλους κι' ὦρα τῆς καλῆς.